

▲ Corinne en Hans doen boodschappen bij de Lidl in Athene tijdens hun vorige bezoek aan vluchtelingenkampen. © Foto privé

Utrechters weer naar Griekenland voor hulp aan vluchtelingen

De Utrechtse Corinne Vulink (56) en Hans Verink (59) gaan voor de vierde keer in een jaar tijd naar Griekenland om vluchtelingen te helpen.

„Ik heb er zin in“, vertelt Corinne. „Dat klinkt misschien een beetje gek, maar ik heb zin om de mensen daar weer te helpen. Om de geweldige vrijwilligers waar wij bevriend mee zijn geraakt weer te zien, net als een aantal Syrische gezinnen waar wij nog geregeld contact mee hebben.“

In februari vorig jaar was Corinne, samen met haar 18-jarige dochter, voor het eerst in Griekenland, nadat zij via een kledinginzamelingsactie voor vluchtelingen in contact was gekomen met de stichting Hulpkaravaan naar Griekenland. Anderhalve maand later gingen ze weer. En tijdens de kerst nog een keer, nu met echtgenoot Hans. En vanaf maandag zitten Corinne en Hans weer voor tien dagen in Athene om te helpen. Helpen door hulppakketten te sorteren, door op eigen kosten boodschappen voor vluchtelingen te doen, maar ook door gewoon bij hen op bezoek te gaan.

Ze gaan niet dood van de honger, maar daar is dan ook alles mee gezegd

- Corinne Vulink

„Ik vind het heel belangrijk dat de vluchtelingen het gevoel krijgen dat ze niet vergeten worden. Deze mensen hebben amper perspectief of enig vooruitzicht op een toekomst. Sommigen slapen al een jaar in tentjes. Ze gaan niet dood van de honger, maar daar is dan ook alles mee gezegd.“

Toch wil Corinne niet alleen maar de ellendige kant benadrukken. „Er gebeuren ook hele mooie dingen. Mensen die elkaar ontmoeten en samen muziek maken, de ervaringen en talenten die worden uitgewisseld. Tussen vluchtelingen onderling, tussen vrijwilligers onderling, maar ook tussen vluchtelingen en vrijwilligers. Daar krijg ik ontzettend veel energie van!“

„Maar het blijft verschrikkelijk wat daar aan de hand is“, gaat Corinne verder. „Heel veel van hen zijn hoogopgeleid, maar kunnen niks doen. De grenzen zijn dicht, dus ze kunnen geen kant op. Ze kunnen alleen wachten en hopen op asiel. Het voelt dan ook oneerlijk als ik na tien dagen weer in het vliegtuig kan stappen, terug naar het veilige Nederland. Die mensen zijn hetzelfde als jij en ik, alleen heb ik de vrijheid om in dat vliegtuig te stappen. Het liefst zou ik ze allemaal meenemen.“

LEES MEER
